

Rağmen

RAĞMEN-1

İlkler Sayısı

Genel Yayın Yönetmeni: Sinem Sal

Kapak İllüstrasyonu: Gökçe İrten

1-2. Baskı: Mart 2019

3. Baskı: Nisan 2019

4. Baskı: Şubat 2020

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN: 978-605-2241-98-1

© KARAKARGA YAYINLARI 196

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

*Bu kitabın telif geliri, tüm yazar ve çizerler tarafından
Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'na
bağışlanmıştır.*

İçindekiler

<i>Hep İlk</i> -Figen Şakacı.....	9
<i>Çalıntı Hikaye</i> -Gaye Boralıoğlu.....	14
<i>Portakal Kokusu</i> -Menekşe Toprak.....	22
<i>Yazma Ritüelleri</i> -Oya Baydar -Pelin Buzluk	26
<i>Başka Şeylere Dönüşen Şeyler</i> -Neslihan Önderoğlu.....	28
<i>Bir Şehre İlk Varış Unutulmaz</i> -Esmahan Aykol.....	36
<i>Anneyi Affetmek</i> -Funda Şenol Cantek.....	39
<i>Kefaret</i> -Berrin Karakaş.....	42
<i>İlk Ne Zaman Kırıldı Kalbin</i> -Melike Şahin.....	47
<i>İlk Cümleler</i>	50
<i>Oldu Memur Bey</i> -Sinem Sal	52
<i>Puffy'nin Şarkısı</i> -Figen Alkaç	56
<i>Yaralı Erkeklikler</i> -Çimen Günay Erkol.....	62
<i>İlkiz</i> -Zehra Çelenk.....	67
<i>İlkler ve Statüsel İlkler</i> -Deniz Tekin.....	71
<i>Kaplanın Gözü</i> -Meltem Gürle.....	74

<i>İlk Korku</i> -Zeynep Selvili Çarmıklı.....	79
<i>Otobüste</i> -Defne Suman.....	83
<i>İlk Kitap, Şiir, Dize</i> -Gonca Özmen.....	87
<i>Paspas</i> -Çağnam Erkmen.....	89
<i>Adem'in Tanzimi</i> -Pınar Eğilmez.....	95
<i>Bu Bir İlk Olur</i> -Deniz Özturhan.....	100
<i>İmtina</i> -Ayşen Şahin Aksakal.....	104
<i>Onlar da Reddedildi</i>	112
<i>Büyük Patlama Teorisi</i> -Selcan Özgür.....	113
<i>Uyku Çiçeği</i> -Ayşegül Kocabıçak.....	119
<i>Hayat Bilgisi</i> -Ebru Ceylan.....	123
<i>Rüzgarla Koşan Kadınlar</i>	126
<i>Uyum Yabanileştiriciğili</i> -Şeyda Üzer.....	128
<i>Arabesk Sevgilim</i> -Müge İplikçi.....	131
<i>Ukde</i> -Birgül Özcan.....	134
<i>Kardan Köpek</i> -Ezgi Altınır.....	139
<i>Benim Yalnız Gezeğim</i> -Çiğdem Aldatmaz.....	144
<i>İlk Anı,Veda</i> -Aslı Alpar.....	150
<i>Çok Uzun Zaman Önce Bu Aralar</i>	151
<i>Hormonal Haz</i> -Seran Demiral.....	152
<i>Lahayn</i> -Kader Büyükbingöl.....	157
<i>Senden Çocuğum Olsun İstiyorum</i> -Şermin Yaşar.....	160

İlk Kayıp

Hep İlk

Figen Şakacı

İllüstrasyon: Elif Demir

Boyuna karıştırıyorum tarihleri. Bazen on sekiz yaşında oluyorum bazen yirmi bir. Bazen o kış çok kar yağmıştı diyorum, bazen ulan İstanbul doğru dürüst kış mı gördü... İddiaya giriyorum kendimle, hani o zaman şu evde oturuyordun da, ev arkadaşın kirayı takip gitmişti ya. I-ıh o da değil, daha doğru dürüst evin yoktu ki, onda bunda kalıyordun, iyi hatırla!

Tövbe Allah tarihlenmiyor o gün, yani elbette tarih belli ama benim hangi yaşantı içinde belendiğim flu. Geriye doğru bakarak bir ilke güzelleme yapmak rüya görmek gibi, yazdıkça yeniden ilkleniyor. Kendimi her türlü yaşa, boşluğa yamıyorum. Sonra karşısına geçip seyrediyorum bu yeni beni.

Bir film setindeyim, daha ilk günüm. Pantolonlarının önünden “free-bag”ler sarkan adamların oradan oraya koşturduğu, tahtına yapışmış bir yönetmenin dünyaya hâkim, sete

muktedir olduğu bir ortamdayım. Elimde dandik bir senaryoyla duruyorum yanında. O biraz öne eğiliyor, ben de onunla birlikte. O kalemin kıcını kemirerek düşünceli bir ifadeyle dışarı bakıyor, ben de alelacele düşünecek çok mühim bir şey arıyorum.

Ulu yönetmen komut veriyor, oyuncular birbirine doğru birer adım atıp, burun buruna geliyorlar. Bana da bir gülme geliyor. Gencim ya, şaşımalara doyamıyorum: İnsan böyle herkesin ortasında oynar mı? Kadın, adama âşık, adamın umuru değil. Ya da tam tersi, fark etmez. Aşk varsa mutlaka bir sorun olmalıdır. Kadın durmadan kameraya bakıyor, oğlan fırsattan istifade ona yumuluyor. Yönetmen, “Kestik!” diye gürlüyor. Bir yarım saat kesiyor, biçiyor, bir daha, bir daha, bir daha derken pes ediyor! Dinlenin biraz, sonra bir daha, deyip tahtına dönüyor. Âşık kadın yalnız kalmak istiyor. Kapandığı odanın aralık kapısından onu

kesiyorum, 1-1h bu kadında aşkla bakacak göz yok. Maşallah ikisi de velfecri okuyor! Bu arada içimden gürlütülü bir ses dürtüp duruyor: Evi ara, evi araaaa!

Söz dinliyorum. Kimseden izin almadan. Kimse beni görmeden. O anda ev sahibesi olmadığı için şükrederek, fısıldayarak... Ya bu konuşma parası set kirasına eklenirse diye kıçım üç buçuk atarak. Bu üç buçukluk kıç atmasını hiçbir zaman anlamayarak, çabuk çabuk konuşuyorum. Başıma free-bag man dikilince dilim dolaşiyor. Sadece dinliyorum.

Abim telgraf tonunda konuşuyor. Babam düşüp bacağını kırmış, eve gelsem iyi olurmuş. Stop! Telefonu kapatıp mal gibi duruyorum. Gel dedikleri yerle setin arası şehirlerarasından hallice. İlk iş günüm, haftalığıma almaya daha var. Ayrıca ben ortopedist miyim, gidip bacağı alçıya mı alacam, sonra uğrasam, hem babam tek bacakla da idare eder, koca cüssesinin bir kısmını anneme yükler, yine yürür. Olmaz ona bir şey, aslan gibidir benim babam. Brüt 110 kilodur. Hiçbir zaman zayıflamak istemez. Boğazından hiç kesmez. Canının çektiğini yiyemediği bir hayatı sevmez. Sofrada en az üç çeşit yemek olsun ister, masa örtüsü illa ki beyaz... Bir-iki meze de şart. O sofraya kurulsun, kurmayları yanında dursun yeter. Muhabbet olmasa da olur, ajansı izlesin, her çıkana küfür etsin ama ağzımızın tadı bozulmasın. Bir kırık bacak bu düzeni asla bozamaz. Babam o masaya olmazsa yan oturur, bacağını annemin dizlerine koyar. Annem onun alçısını sever, ben servis yaparım. Her türlü o sofraya kurulur, o akşam rakısı içilir. Sahi nasıldı benim babamın bacakları? Çırpı değildi. Kısa ve kaslı mı, uzun mu, çok kallı mı az mı?

Mavi mavi damarları vardı, ayak tırnakları hep uzundu. Birine varis diğere pis derdi annem.

Yine içimdeki o çingirak çalıyor: Git, git! Eve git! Tamam duydum, sağır değilim de,

nasıl? O insanın üstüne yürürken göbeğiyle iten set amiri yanıma geliyor. Burada özel konuşmalar yapmıyoruz, haftalığından düşerler diyor. Evi aradım diyorum. Ona indirim yok diyor. Beni eve götür diyorum, o ekstraya girer diyor. Bu diyor'umların sonu hayli yüklü bir meblağya bağlanıyor. Çıkıyoruz apar topar... Ben hiç babamı ve bacağını düşünmüyorum. Halimde daha çok okulu kırıp eve giden öğrenci sersemliği var. O ulu yönetmen daha ilk gün seti terk eden asistanı bir daha yanına o kadar yanaştırır mı, orası olmazsa ben başka nereden iş bulurum soruları arka

arkaya sökün ederken babama hiç sıra gelmiyor. Akşam nasılsa o sofraya oturulacak, ben de evden ayrıldığımdan beri ilk defa anne eli değmiş yemeklerle hasret gidirecem!

Bunları düşünüyorum hep. Neyse ki içimdeki çingirak sustu. Aklıma üşüşenler arasında, tek başına dinlenirken düşünen oyuncu kadın, başı çekiyor. Aşk konusunda zengin bir fantezi repertuarına sahip biri olarak kendimi o kadının yerine koyuyorum. Ben ne yapardım hadi oyna deseler. Bildiklerim çok açık kapamaz ama en azından; aşk emekti, gözünü o adamdan alamamaktı, hiç değilse mal mal durmamaktı derim yekten. Demekle yapmak arasındaki ayrıma mı bakacağım o yaşta, hiç!

Yol uzuyor, şoförün çenesi düşüyor. Hangi okulda okuyormuşum, ilerde amacım neymiş, kafamı kullanırsam bu işte para varmış (da),

onda şans yokmuş; cevaplarım kısa, kafam meşgul. Şoför hız kesmiyor ama yol da bitmiyor. Binalar enine dikine, arabalar sağlı sollu, insan çeşit çeşit. Tek amacımın ilerde inmek olduğunu söylüyorum. TEM'deyiz bok inersin diye ünlüyor şoför. O da kendi sesinden yorulmuş olmalı ki, susuyor. Ben o sırada babamın alçısına pekmez tadında aforizmalar yazıyor, artistik imzalar atıyorum.

Nihayet yol bitiyor, arabadan kendimi dışarı atıyorum, arkama bile bakmıyorum. Apartman kapısı her zamanki gibi açık; daldığım hızla tırmanmıyorum, duruyorum. Her basamak bir yaş olsa, çıka çıka, babamın yaşına kaç kat sonra ererim hesabı yapıyorum. Matematikle ve babamla aram iyiymiş gibi. Bir adım sonrası bizim ev. Artık içinde benim olmadığım ama hâlâ cümle içinde bizim diye geçirdiğim ev. Babam içeride, bacağı alçıda. Yettim, yetiştim!

Zili çalıyor. Kapı hemen açılmıyor. Uğultular önden topuklu terlik sesi arkadan geliyor. Yüzünü hatırlamadığım bir kadın, gövdesini yana kaydırduğunda her zaman beyaz çarşaflarla örtülü misafir odamıza bir sürü adamın üşüştüğünü görüyorum. Merserize çorap kokusu burnumun direğini zorluyor.

Sonra o oda. Dört kardeşin ortak tek alanı. Kapalı balkonundan ipe asılı sucuk ve pastirmaların sallandığı, yüklüğün Kandilli'ye ayarlı dingildekliğiyle tedirgin uykularımıza uğurladığı, güneşin huysuz bir saatte doğup en keskin bıçağını gözümüze soktuğu o odadayım. Babam karnından yatak çıkan, üstündeki raflara kitaplık süsü verilmiş kanepeye sapsağlam bacağıyla yatıyor. Üstündeki örtüyü kaldırıncaya görüyorum, iki bacağın da maşallahı var. Ama babamın bundan haberi yok. "Kırılmamış işte bacak, ne yalan söylüyorsunuz be!" diye bağıyorum. Babacığım bunlar beni boyuna kandırıyorlar! Yanına uzanıyorum. Fısıldayarak annemi çe-kiştiriyor, abime sövüyorum. Babam yanımda

ya ne güzel. Babamın bacakları var, elleri var, mor dudakları, Trabzon tereyağına benzer su ratı var. İlk defa yatıyoruz böyle. İlk defa yan yanayız. Kulağına yakın bir yerde kıl dönmüş, eskiden her sabah ben tıraş ederdim onu, hiç dönmezdi. Sinek kaydı yapardım, hiçbir yerini kesmezdim. Annem beceremiyor. En iyi tıraş kızlar yapar babalarına! İyi baktım ben sana! Setteki o oyuncu bozuntusundan daha gerçek bakabiliyorum şimdi de. E hadi sen de bir zahmet bana bak be baba! Çok parçalı biriyim ben; gözlerimin ta içine bak da tamam olayım.

***Aşk varsa
mutlaka bir
sorun olmalıdır.
E hadi sen de
bir zahmet bana
bak be baba! Çok
parçalı biriyim
ben; gözlerimin
ta içine bak da
tamam olayım.***

Soğukluğun bir kokusu varmış, onu sarınca odaya yayılıyor. Kafası bu kadar ağır mıydı, değildi. Bana bakmamak için inat ediyor. Babası yapılı diye bağıyor annem, yakın geçmişten. Şimdi dese hoşuma gider bu cümle: Babası yapılı. Gövdelerimizin benzerliğini değil, inadımızın akrabalığını işaret ediyor. İnat bedeni yerine mıhlar, hareketi engeller; iyi bir şey değildir. Yapma kızım, yapma! Karışmayın bana! Yaparım ben, bırakın da kendime yeniden bir baba yapayım.

Babamla el ele dolaşıp ele güne poz verdiğimiz o sabah ilk defa içimde güvene benzer

bir duygu dolanmıştı. Birinin elinden tutmanın, ona kendini bırakmanın, rotadan emin, adımlarında sakın, birlikte yürümenin huzuruydu bu. Giderken giderken yeni kırmızı rugan ayakkabılarımla bir taşa tekme attım, ayakkabımın ucu hemen kavladı. Babam pat diye durup, beni iki kolumdan kavradı. Kolay mı kazanılıyor para, ne yaptın bak ayakkabılarına diye bağırdı. O baba-kız pek güzeliz havam aniden söndü. İlk kez bu kadar suçlu hissediyordum kendimi, ilk kez bu kadar çaresiz. Sadece ayakkabılarımın burnunu değil, babamı da zarara uğratmıştım. Ağlamaklı oldum ama ağlamadım. Elini bıraktım, koştum. Daha büyük bir taşa, bu sefer öbür ayakkabımla tekme attım. Bak dedim babacığım, şimdi ikisinin de ucu aynı oldu. Artık üzülme sen e mi?

Herhalde babamın karşısında kendimi ilk ele verişimdi bu. Ele avuca sızgınlığımı ilk ifşa edişim ya da. Yanımda böyle soğuk soğuk yatana kadar anlamadı. Biraz daha serpilince meramımı değişik hüsrana uğratmaklarla anlatmaya çalıştım. Evimize gelen pek hatırlı misafirlerin yanında ağız dolusu kahkahalar attım mesela, gizlice aldığım mini eteğimle çay servisini dizimi kırarak değil, belimi bükerek yaptığım için donumu amirine gösterdim, sonra saçımı erkenden kızıla, dudağımı kırmızıya boyadım, sonraaaaa eve içkili gelip tokadı yemeden hemen önce yüzüne hohladım. Ve madem bu ev ruhuma dar, varlığım ona zül olacak o halde terk etmeden babama son bir şans vereyim istedim. Benden bir hayli büyük sevgilimi aldım babama götürdüm, bak baba ben sevebilen, âşık olabilen, âşıkken oynamadan, yalana dolana sapmadan pek güzel bakabilen bir kadını, nasıl beğendin mi? Babamla benimki yan yana gelince, kıs kıs güldüm. Ayol benim sevgilim babamın bir ton koyusu, yirmi yaş genci değil miymiş meğer? Nasıl baba, sen de sevdiğin mi sevdiğimi? Babam sevgilimle aramızda tüten gecedem

kalma buharın kokusuyla yüzünü ekşitti, ikimize de hiç bakmadan konuştu. “Sen nerede okuyorsun evladım?” dedi. “Ben okulu bitirdim, iş arıyorum efendim,” diye cevap verdim benimki. Babam ne iş, der gibi bana bakacak oldu, vazgeçti. Ona inat kalktım yerimden, sevgilimin kucağına oturdum. İşsiz birine tutuldum demek için, sizin sandığınız gibi başarılı biri değilim demek için, beni ne sayıyorsanız fena yanılıyorsunuz demek için en uzak atalarına kadar utandırdım onu. O günden sonra çok küstü, çok uzun sustu babam. Başını eğdiği yerden kaldırmak için kılımlı kıpırdatmadım. Yanına böylece uzanmaya kadar yüzünü görmedim. Dışardaki kalabalığa, ağıtlara, yalandan günah çıkarmalara, itiraflara, inkârlara kulak asmadım. Her biri senin yüzünden diye bağıyordu! Bir kerecik olsun sözünü dinleseydin, af dileseydin, böyle olmasaydın baban ölmezdi.

***Bir kerecik
olsun sözünü
dinleseydin,
af dileseydin,
böyle olmasaydın
baban ölmezdi.***

Oysa o dangalakların anlamadığı bir şey vardı: Ölü bir babayla yan yana olmak sayısız olanaklar sağlıyordu insana. Misal kendime içinden baba geçen bir sürü film setleri kurdum, bir sürü hikâyeler uydurdum. Hepsinde ilk defa babamla oynadığım pek tatlı sahneler vardı. Ölmeseydi imkanı yok çekemezdim o filmleri; ölmeseydi bu kadar uzun yaşayamazdım onunla; kucağına kurulduğum adamlara onu bu kadar güzel anlatamaz, her birini böyle harikulade aldatamazdım. Oh olsun bana, oh olsun babama! **R**

İlk Dolandırma

Çalıntı Hikaye

Gaye Boralıoğlu

İllüstrasyon: Zeynep Özatalay

Her ayrıntısını ince ince tasarladığım, siyahla beyazı yan yana koyarken, büyükle küçüğü ayırt ederken ölçüp biçip hesapladığım, etliye sütlüye karışmadan sükûnetle yaşayıp gittiğim evimin ortasına, bir gün tek satırdan oluşan bir mektup düştü. Şöyle yazıyordu:

“Her şey iyi hoştu da Samatya Tren İstasyonu’nda beni bırakıp giderken bir kez olsun neden dönüp arkana bakmadın!”

Epeyce özensiz bir kâğıda yazılmıştı bu not, sanki spiralli bir bakkal defterinden koparılmış gibi, buruşukça, kareli bir kâğıt. Altında da tuhaf bir telefon numarası vardı:

312 25 25

İlk anlarda bu işte bir yanlışlık var diye düşündüm, mektup bana ait değildi muhtemelen, cümlelerin başında bir isim yazmıyordu. Belki alt kattaki... Ama sonra zarfa gözüm ilişti. Bütün harfleri yerli yerine konmuş bir şekilde göbek adım da dahil olmak üzere ismim soyadım yazılmış, posta koduna kadar adresim belirtilmişti. Yanlışlık olamazdı.

Bu cümle bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne Samatya Tren İstasyonu, ne o telefon numarası. İyi hoş olan da neydi? Arkama niye bakmam gerekiyordu? Nereye gidiyordum?

İstasyonda kimi bırakmıştım? Bırakıp trene mi binmişim? Trene binen oydu da ben istasyondan çıkıp arkama bakmadan Samatya'nın arka sokaklarına mı dalmıştım? Ne işim vardı Samatya'da? Bütün bu soruların hiçbir cevabı yoktu.

Ayrıca cümlelerin sonunda soru işareti olması gerekiyordu. Ünlem oraya yanlışlıkla mı konmuştu yoksa özel bir anlam aramam mı gerekiyordu? Bir kızgınlık mı vardı bu cümlede, bir kırgınlık, bir serzeniş mi?

O cümleyi neresinden tutarsam tutayım anlamlı hiçbir sonuca ulaşamıyordum. Giderek bu tuhaf mektubun bir üçkâğıtçılık işi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu da bir tür telefon dolandırıcılığı hikâyesiydi herhalde. Ben o numarayı arayacaktım, sonra bir şekilde benden kredi kartı bilgilerimi almaya çalışacaklar ya da şu malûm, "Terör örgütü sizinle irtibat kuruyor, biz emniyetten arıyoruz" palavrasını atıp para isteyeceklerdi. Klasik dolandırıcılık taktiklerine, klasik olmayan bir yol bulmuşlardı işte.

Ama ya dolandırıcılık işi değilse... Ya bu tuhaf cümlelerin arkasında çok romantik bir hikâye gizliyse... İçimdeki şeytan beni dürtüp duruyordu.

Sonunda bir kez numarayı çevirmeye karar verdim. Yalnızca bir kez, sonra hemen kapatacaktım. Nasıl bir ses beni cevaplayacaktı, kadın mı, erkek mi, genç mi, yaşlı mı, sadece onu öğrenmek istiyordum.

Çevirdim. 312 25 25. Fakat hiç beklemediğim bir cevapla karşılaştım. Telesekreter devreye girdi ve bana, "Eksik numara çevirdiniz," dedi. Şeytan insanın kanına bir kez girdi mi, bir daha kolay kolay çıkmıyor. Önce başına 532, daha sonra 542 ve sonra da hemen hemen bütün cep telefonu kodlarını ekleyerek çevirdim o numarayı. Arkasından da çeşitli illerin alan kodlarını koyarak aradım: 232 İzmir, 312 Ankara, 224 Bursa, hatta 352 Kayseri... Bir kısmı hiç cevap vermedi, onları

doğal olarak eledim, bir kısmı da cevap verdi ama onlara da ben ne söyleyeceğimi bilemedim. Kimi arıyordum, ne arıyordum, belli değildi. Bazen "Ben Sevda Ayşen Gökberk, beni tanıyor musunuz?" gibi saçma bir giriş cümlesi kuruyordum. Bazen de uzun uzun başıma geleni anlatıyordum. Aldığım mektuptan, o garip cümleden bahsediyor, özür dileyerek bu konuda bir bilgileri olup olmadığını soruyordum.

Hiçbir sonuç alamadım tabii. Kesin olan tek şey vardı ki, bu bir dolandırıcı numarası değildi, çünkü hiçbir dolandırıcı kendi işini bu kadar zorlaştırmaz!

Zaman geçti, ben hayatımın olağan akışına geri döndüm. Babamdan kalan yüklüce emekli maaşı aslında geçimim için yetiyordu, yine de günlerimi boşa harcamayayım, dünyayı kendime biraz daha anlamlı kılayım diye belgesel çevirileri yapıyordum. Genellikle de vahşi doğa belgeselleri çeviriyordum. Aslında ben şehir gezileri, değişik ülkeler, yemek kültürleri gibi konuları daha çok severim ama her nedense benim payıma hep, büyük kedilerin cinsel hayatı, garip suratlı yaratıklar, katil balinalar gibi tuhaf belgeseller düşüyordu. Yine de şikâyet etmiyordum. Bu sayede pek çok ilginç bilgi öğreniyordum. Mesela bukalemunun dili kendi vücudu kadar uzayabiliyormuş. Bir köpek balığı 94 litre su içindeki bir damla kanı 5 kilometre uzaktan hissedermiş. İstiridyeler yaşamları boyunca birçok kez cinsiyetlerini değiştirebilirlermiş. Tabii bu bilgilerin pek çoğunun hayatımın kalitesini yükseltmeye bir katkısı yoktu ama yine de hoşuma gidiyordu, hayal gücümü çalıştırıyordu; özellikle de istiridyeler.

Bazen şikâyet etsem de, yalnızlığımı hayal kurabildiğim için seviyorum ben. İstedğim zaman eşyaları yerinden oynatabiliyorum. Anneannemden kalan antika kanepenin üzerine gece mavisi kadife bir örtü örtüyorum. Üzerine upuzun kızıl saçları olan bir deniz kızı

yerleştiriyorum, tatlı tatlı gülümsüyor bana, sonra hiç bilmediğim bir dilde mırıldanmaya başlıyor, pırl pırl kuyruğunu hafifçe oynatarak kalbimin ta içine işleyen yumuşacak bir şarkı sylyyor.

Başka bir gün marangoz Ali Usta'nın yaptđđı masif sehpanın üzerini savaş alanına çeviriyorum. Atlı askerler, top arabaları, mancnıklar yerleştiriyorum, benim komutumla savaş başlıyor. Top atışları, düşen atlar, uçuşan oklar... Derken bir anda her Şey duruveriyor. Sessizlik... Sonra yeniden başlıyor, kurşunlar, bombalar, đđlıklar... Sonra yine sessizlik. Bir savaş idare etmenin delice zevki.

Bir gün kediler doluyor eve... Tüylü, kırçıllı, tekir, sarman, hepsi birbirinden sevimli minik kediler... Biri koltuğa yayılmış, diğeri komodinin üzerine kıvrılmış, başkası büfenin tepesinden gülümsüyor...

Evin içinde başka biri olsa bunları yapabilir miyim? Hayır elbette. Hayal gücünün iyi çalışabilmesi için başka bir insana çarpmaması gerekir. Hayallerimiz, zihnimizin sonsuz imknlarını kullanarak eşyadan eşyaya atlar, toz zerreciklerinin arasından sızarak, kapılardan geçerek, o duvardan o duvara yayılarak özgürce dolanır, büyür, renklenir, yaşamak zorunda olduğumuz şu tatsız hayatı renklendirir. Ama başka birini görünce suskunlaşır, kabuğuna saklanır. Hayal etmek, yalnızlık gerektirir.

Evin içinde başka biri olsa bunları yapabilir miyim? Hayır elbette. Hayal gücünün iyi çalışabilmesi için bir insana çarpmaması gerekir.

Bu açıdan yalnızlığımdan hiçbir Őikayetim yoktu benim de. Tabii arada kalbimin derinliklerinde ince bir sızdı hissediyor, uzun süredir susuzluk çeken birinin ihtiyaç içindeki ruh halinde buluyordum kendimi. Akşam yemeğimi, tepsiyeye koyduğum bir parça ekmek ve bir tabakla geçiştirmek yerine, birisiyle karşılıklı kadeh tokuşturarak iyi bir lokantada yemek yemeyi istiyordum tabii. Ya da yıkayıp kuruttuğum çarşafları katlarken iki ucundan tutup ekeleyecek bir insan olmasını...

Ama bunlar gündelik hayatın tali değişkenleri, aslolan hayallerdir.

Zaten bu söylediklerime aldanıp benim hayalleriyle avunan asosyal bir insan olduğumu düşünmeyin lütfen. Benim de dostlarım, ahbablarım var. Üniversiteden, hatt liseden arkadaşlar, sık sık olmasa da görüştüğüm akrabalar, bazı küçük kaamaklar bana yetiyor. Sadece bazen yaşlılığımı düşününce endişeye kapılıyorum. İnsan arkadaşlarıyla beraber yaşlanıyor, onların da binbir derdi olacak, sağlıkları izin vermeyecek başka birine bakmaya. Zaten herkesin kendi gaillesi var. Malum, çoluk ocuk da yok. Elden ayaktan düştüğümde ne halt edeceğimi bilemiyorum.

Esasında bu konuda bir planım var. Karşı apartmanda oturan komşularımı gözüme kestirdim. Maddi durumları pek parlak olmayan, sevimli bir aile.

Kadın trikotaj atölyesinde çalışıyor, adam da ilkokulda hademe. Kızları Hande tatlı, cana yakın bir kız. Zaten aramız iyiydi, Sevda Abla, Sevda Abla diye etrafımda dönüp durur, aşure getirir, bayramlarda filan ziyaretlere gelirdi. Geçenlerde balkonda sigara içerken görüp de ana babasına yetiştirmedeğimi anlayınca beni iyice sevdi. Bir nevi sır ortaklığı oluştu aramızda. O günden sonra daha sık bana gelir oldu, karşılıklı sigara tellendiriyoruz kıkırdayarak. Mahallenin dedikodusunu yapıyoruz. Dersleri kötü. Pek akıllı değil

anlaşılan, tembel de. Bir baltaya sap olacakmış gibi görünmüyor. Bazen düşünüyorum, neden olmasın, bu vicdanlı kız, muhtaç durumdaki karşı komşusuna, yani bana neden göz kulak olmasın?

Ben tonton bir ihtiyar olmuş tekerlekli sandalyemde camın önündeki menekşe saksılarımın arasından sokağı seyredip, tatlı tatlı türkü mırıldanırken, Hande bir tepside kendi ördüğü dantelle kapatılmış su bardağının yanına ilaçlarımı koymuş bana getiriyor. “Sevda Teyzeciğim haydi tansiyon ilacının zamanı geldi,” diyor, başımı okşuyor. Bana ilaçlarımı içiriyor... Olabilir, olamaz mı? Sadece türkü bilmiyorum. Türkü nerden çıktı şimdi?

Her neyse, işte o gün de buna benzer bir hayal kuruyordum evde. Kapı çalındı. “Kim o?” diye sordum. “Bir dost,” diye cevapladı. O andan itibaren de uzun metraj bir filmin içinde buldum kendimi.

Kapının deliğinden bakıp koca bir buket çiçek görünce, çiçek dediysem, glayör, pek severim, açtım kapıyı. Aşağı yukarı kırk yaşlarında, saçları kırışmış, hafif de üstten açılmış ama endamı yerinde bir adam. Yüzünde tatlı, sıcacık bir gülümseme. “Ben geldim,” dedi.

İçimden, “Hoş geldin de, kimsin sen?” dedim, dışımdan “Pardon bir yanlışlık olmasın, sizi tanıyamadım,” diye nazikçe konuştum.

“Sevda, ben yanlışlığı seneler önce yaptım. Şimdi olanda hiçbir yanlışlık yok merak etme. Ben Ertan, Ertan Mesut,” dedi.

İçimden, “Kardeşim, git işine ben seni tanımiyorum,” dedim, dışımdan, “Ah... Eveet... Sizi hatırlayacağım, isminiz yabancı gelmiyor ama hay Allah,” diye cevap verdim.

Cevabım karşısında cesaret bularak, çiçekleri kucağıma bıraktı ve böylece evin içine girmiş oldu. Kapıyı da arkasından kapatıverdi. Ben hareketsiz, şaşkın, suratımda salak bir gülümsemeyle öylece dururdum.

Gayet sıcak bir şekilde beni kucakladı. “Biliyordum!” dedi.

İçimden, “Neyi biliyorsun yahu, bu ne cüret,” diye geçirdim, dışımdan hiçbir şey demedim.

Ertan Mesut o andan itibaren kendi evinde gibi hareket etmeye başladı. Çiçekleri kucağımdan alıp, “Bir an önce vazoya koyalım da solmasınlar,” dedi, doğruca mutfaka gidip tezgâhın üzerinde duran vazoya, bana hiç sormadan su doldurmaya başladı. Özenle, çiçekleri içine yerleştirirken, evimin güzelliğinden, ne kadar huzur dolu olduğundan, benim enerjimin tamamen evime de yansıdığından bahsetti.

Açık söylemek gerekirse son derece karışık duygular içindeydim. Bir yandan adam son derece sevimliydi. Yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyor, zarif hareketleriyle evde daha önce fark etmediğim bir boşluğu dolduruyordu. Öte yandan benliğim bu yabancı adama karşı istemsiz bir direnç gösteriyor, pervasızlığı sinirime dokunuyor, aklımdan azar cümleleri altyazı olarak geçiyordu.

Altyazılar geçip gitti. Adam, “Ben o’yum,” dedi.

İçimden de, dışımdan da, “Kim?” diye sordum.

“O mektubu sana ben gönderdim,” dedi, derin derin gözlerimin içine bakarak.

İçimin rahatlaması mı gerekiyordu yani? O turduk.

Her şeyi başından itibaren anlattı. Biz çok eskiden tanışmıştık. İlkokul arkadaşımıydınız. Çantasından bir resim çıkarıp gösterdi. Siyah beyaz oldukça yıpranmış bir fotoğraftı. Yaklaşık yüz kişilik bir öğrenci topluluğuydu, okul pikniğiymiş. “Şu benim,” diye hafif tomalak bir oğlanı gösterdi, o kişinin iki yanında da çırpı bacaklı bir kız duruyordu. “Bu da sensin,” dedi. Tam emin olmadım ama evet, bana oldukça benziyordu. Özellikle de bacakları. “Siz de Mustafa Necati İlkokulu’nda mı

okudunuz?” diye sordum. “Evet,” dedi. “Ama ben sizi hiç hatırlamıyorum,” dedim. Hafifçe sitemkâr bir yüz ifadesi takınarak, “Şaşırmadım,” dedi. “Ben sana âşıktım. Tabii çocukluk aşkı. Ama işte derler ya, ilk aşk hiç unutulmaz diye... Sen o zamanlar da benimle ilgilenmezdin. Yani başaramamıştım dikkatini çekmeyi.”

Elimi kolumu koyacak yer bulamıyordum. Evin havası hiç olmadığı kadar ağırlaşmıştı ama bir yandan da sanki bir yerlerde açık cam varmış gibi odaya serin bir rüzgâr sızıyordu. Birden aklıma Samatya geldi. “Ben hayatımda hiç Samatya’ya gitmedim,” dedim.

“Kocamustafapaşa demeliydim, belki o zaman hatırlardın, tren istasyonunun adı öyleydi de, semtin adı Samatya’ydı,” diye cevap verdi.

“Hatırlamıyorum,” dedim.

Yine o mahzun eda. “Benim içinse hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Hattâ en güzeli demem daha doğru olur. Dördüncü sınıfta biz Samatya’ya taşındık. Çocuk aklı işte, sana yeni evimizi göstermek istedim. Bin dereden su getirip ikna ettim. Trene bindik. Kocamustafapaşa istasyonunda indik. Tren yolculuğu boyunca keyfin yerindeydi. Her şeye gülüyorduk, cama burnunu dayayıp hohladığın yere kalp bile çizmiştin.”

“Çizmişimdir,” dedim. Hafızamdan oldum olası nefret ettim. Hiçbir şey hatırlamıyordum. İstasyonda inince birden tamamen yabancı bir yerde olduğumu anlayıp bozulmuşum. Neredeyse ağlayacak hale gelmişim. O da beni yatıştırmaya çalışmış. İstedığın zaman döneriz falan demiş, ama ben ona, “Bir daha yüzünü görmek istemiyorum, beni ne acayip yerlere getirdin,” diye bağırıp ağlayarak arkama bakmadan uzaklaşmış, dönüş trenine binmişim.

Öylesine boş gözlerle bakıyordum ki, Ertan durumun tuhaflığını anladı. Birden yüzüne derin bir pişmanlık ifadesi yerleşti. “Çok

özür dilerim,” dedi. “Böyle olacağını düşünmemiştim. Nedense senin hatırlayacağını sanıyordum. Rahatsız ettim.”

Ayağa kalktı. Şaşkınlıkla “Çay yapsaydım,” dedim.

Gururlu bir eda ile, “Teşekkür ederim ama gerek yok. Bir an önce gitsem iyi olur,” dedi.

Kapıdan çıkmak üzereyken, “Bir şey soracağım,” dedim. “Beni, yani bu evi nereden buldunuz?”

“Sen hep burada oturdun. Hiçbir yere gitmedin ki. Bunca yıl sonra neden çıkıp geldiğimi soruyorsan, onu da söyleyeyim. Belki yaş dönümü, belki yarım kalmış bir hikâyeyi tamamlama arzusuydu. Ama anlaşılan çocukça bir şeymiş,” dedi ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Haklıydı. Burası doğduğum evdi. Doğduğum, büyüdüğüm, okula gittiğim, babamı kaybettiğim, annemin yatalak olduğu, sonra onu da yitirdiğim ev. Yalnız kaldıktan sonra annem ve babamdan miras, kıymetli eşyaları muhafaza ettiğim ama onların ağırlığında boğulmamak için yeni eşyalar alıp kendime göre düzenlediğim, böylece geçmişimle, bugünümle yalnızca bana ait olan, benim meskenim.

Ertan gittikten sonra evin içinde esen serin rüzgâr her yeri kapladı. Kafam karmakarışık olmuştu. Hafızamın yarısı kaybolmuş gibiydi. Ertan’ın söylediklerini hatırlamak için canımı acıtacak kadar yoğun bir çaba harcıyordum. Vicdan azabı duyuyordum. Evime gelen Tanrı misafirine kötü davranmıştım. Sonuçta o gayet nazikti. En azından vefakâr bir arkadaştı. Benden çıkarı olmadığı açıktı. Kötü davranışı hak etmiyordu. Sadece kötü davranmakla kalmamış aynı zamanda utandırmıştım da. Bazen bu olayı tamamen unutmaya çalışıyor, bazen de tüm hikâyeyi en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar düşünüyordum. En kötüsü de Ertan’ı bu evin içinde, benimle yaşarken, evet yanlış

duymadınız, burada benimle yaşarken hayal ediyordum.

Ertan kapıdan alelacele çıkarken cebinden bir kartvizit düşürmüştü. Fethiye’de bir halıcıya ait, adı, adresi, telefonu, her şeyi elimdeydi yani. 252 alan koduyla 312 25 25

Neticede kendi ellerimle aradım bu numarayı, en tedirgin sesimle özür diledim, en nazik sözlerle davet ettim.

Birkaç gün sonra bendeydi.

Çok uzun zaman kaybetmiştik, bir ömür.

Hızla telafi etmeliydik. Sevecen ve nazikti, aşk doluydu. Gözümün içine bakıyor, usul usul saçlarımı okşuyor, geceleri ayaklarıma masaj yapıyordu. Her şey öylesine hızlı ilerliyordu ki, kendime soru sormaya, vaziyeti tartmaya, iyiyi kötüden ayırt etmeye, hakikati yalanı ölçmeye zaman bulamadım. Üzerimize bir sır perdesi örtülmüştü, biz altına saklanmıştık.

***Neticede kendi
ellerimle aradım
bu numarayı, en
tedirgin sesimle
özür diledim, en
nazik sözlerle
davet ettim.***

Kanepedeki deniz kızı, sehpanın üzerindeki savaş alanı, küçük kedi yavruları yavaş yavaş kayboldu. Hepsinin yerini Ertan’ın bedeni ve her yeri kaplayan soluğu aldı. Fazla soru sormuyorduk birbirimize ama merakımız bakıyordu. Geleceğe dair planlar yapmıyorduk ama hevesliydik. Bir açıdan bakıldığında mükemmel denge, başka bir açıdan bakıldığında gayet netameli bir oyun kurmuştuk.

Ertan dışarılarda gezmeyi, iyi restoranlarda güzel yemekler yemeyi, lüks otellerin barlarında içki içmeyi seviyordu. Beni de seviyordu. Ben sevdiğimi bilemeyecek kadar şaşkındım. Sadece uyum sağlıyordum. Hayatımda ilk kez yabancı birine uyum sağlıyordum; ruhuna ve bedenine.

İçki içmekten zevk almayı, umursamadan para harcamayı, saatin kaç olduğuna aldırmadan uyuyakalmayı öğreniyordum.

Ertan ise beni hayatının merkezine oturtmuştu. Bir an olsun ayrılmak istemiyordu, bu yüzden de Fethiye’ye gitmiyordu, işini de boşlamıştı. Her şeyi benimle yapmak, her anını benimle geçirmek istiyordu. İtiraz etmiyordum. Anahtarı ona teslim etmiştim; kalbimin ve evimin.

Ertan geldikten iki ay kadar sonra ilk defa uzun süreliğine ayrıldık, uzun süre dediysem birkaç saat. Ben üç sene önce Berlin’e yerleşmiş olan eski bir arkadaşımın buluşmaya gittim. Çıkarken vedalaşmamız bir âlem. Gören yıllarca görüşmeyeceğimizi sanır. Dönüp dönüp sarıldık birbirimize. Kaşımdan, gözümünden, dudağımdan öptü, birkaç adım attım, durduk gene öpüştük. Saçımızı okşadık birbirimizin. Tembihler ettik.

İçimde garip bir tedirginlik vardı aslında. Ama bu, başıma bir iş gelmesi endişesi değil, yalnız kaldığımda başa çıkamayacağım bir hesaplaşmanın içine girme, iki aydır yaşadığım bu hikâyeyi başka bir tarafından okumaya başlama korkusuydu.

Melda’yla bulduğumuz andan itibaren kaygılarım dağıldı. Uzun süredir görüşmemiş olmanın verdiği hararetle durmadan konuştuk. O Berlin’i, soğuğu, parklarda çiy donduğunda oluşan büyüleyici manzarayı anlattı. Yeni arkadaşlarından, Üniversite’deki işinden, flört ettiği Alman garsondan söz etti. Benim anlatacak o kadar çok konum yoktu, Ertan’dan bahsettim. Bana olan düşkünlüğünü, bir araya geldiğimizden beri hiç